

VETERANS B&T

COÖRDINATIE
REDDINGS-
OPERATIE TURKIJE

NIJMEEGSE
4DAAGSE

NEDERLANDSE
VETERANENDAG

HET SAHEL
DETACHEMENT
1974

46^e jaargang
september 2023

Veterans B&T is een uitgave van de Vereniging Veteranen van het Regiment Bevoorrading- en Transporttroepen, Regiment Aan- en Afvoertroepen en Regiment Intendance troepen. Opgericht op 3 mei 1975 als Landelijke Reünie Commissie Aan- en Afvoertroepen. De Vereniging is aangesloten bij het Veteranen Platform.

Ereleden

P. Rûeck, bgen b.d. †
B. Kantborg, kol b.d.
Drs. G.K.H. Hes, kol b.d. †
W. Engelmann, Lkol bd
G.A.M.M. van Kuijck, kol

Raad van advies

A.J.A. Beukering, Bgen b.d.
M.A.R.C. Souman, Lkol
L.H. Habraken, kol b.d.
L. Kuijpers, kol b.d.
J.J. Berkers, Aoo

Bestuur

Voorzitter

Hans Schulz
06 51440805
voorzitter@veteranenbent.nl

Secretaris

Henk Bouwknecht
06 36095639
secretaris@veteranenbent.nl

Penningmeester

Hans Kemink
06 33321119
penningmeester@veteranenbent.nl

Activiteiten ondersteuning

Marc de Voogd
06 51732044
activiteitenondersteuning@veteranenbent.nl

Promotie

Andre Leurs
06 28574901
promotie@veteranenbent.nl

Zorg voor Veteranen en coördinator nuldelijnszorg

Saskia Ubels
06 14408341
nuldelijnszorg@veteranenbent.nl

Adviseur

Ger Achterhof
0591 620545

Redactie

Willemijn Teerds
06 83118935
communicatie@veteranenbent.nl
Jeroen Hoeksel
06 10940461
redactie@veteranenbent.nl
Inka Logister
redactie@veteranenbent.nl

Frits van der Ley
06 505 10 323
f.ley@upcmail.nl
Michel Roest
Tevens LSO 1(NL/BE)VNTbat T2-T6
0172 469 320
redactie@veteranenbent.nl

Redactieadres

Maatschapslaan 29
2404 CL Alphen a/d Rijn

Vereniging op internet

www.veteranenbent.nl
www.facebook.com/veterans B&T.nl

Regiment op internet

www.regimentbent.nl

Secretariaat en verzending

'Veterans B&T'
Postadres:
OTCLOG/Staf/Bureau Regimenten/Regiment B&T
MPC 53 A
Postbus 109
3769 ZJ Soesterberg

Contributie

Minimaal € 15,00 per jaar, te voldoen op ING,
IBAN Nummer: NL58INGB0002366552
BIC Nummer: INGBNL2A
t.n.v. Ver Veteranen Regiment Bevoorrading- en
Transporttroepen, (VVRB&T)
Soesterberg

Vormgeving en productie

DecaPrint, Alphen aan den Rijn

Inleverdata kopij en foto's

'Veterans B&T' verschijnt 4 x per jaar .
Voor het aanleveren van kopij en foto's gelden de volgende
data als deadline: Editie maart : 14 februari
Editie juni : 14 mei
Editie september : 14 augustus
Editie december : 14 november

Om het werk van de redactie te verlichten verzoeken wij uw kopij DIGITAAL aan te leveren als zogenaamde "platte tekst". Dat wil zeggen: zonder opmaak stijlen, verschillende lettertypes of kolom gebruik (1 pagina A4 is ongeveer 700 woorden). Voor foto's: de kwaliteit van het materiaal moet voldoende scherp zijn, derhalve zullen fotokopieën van afbeeldingen niet direct worden geplaatst. Het eventueel inscannen van beelden graag in overleg met de redactie. Mochten er hierover vragen zijn dan kunt u zich wenden tot de redactie.

Adreswijzigingen

U wordt verzocht adreswijzigingen en berichten van overlijden zo spoedig mogelijk digitaal door te geven aan de secretaris, secretaris@veteranenbent.nl.

REDACTIONEEL

Willemijn Teerds-Hop

Nummer 3 van de Veterans is elk jaar altijd een spannend nummer, al zeg ik het zelf. De zomervakantie is net voorbij en dan gaat de redactie er weer flink tegenaan om alle artikelen op tijd gereed te hebben, om ze op het juiste moment op de juiste plek in het verenigingsblad te krijgen. Ook dit jaar is dat uiteraard gelukt!

Voordat ik wat meer vertel over de inhoud van dit nummer wil ik graag eerst het een en ander verduidelijken over artikelen die bij ons aangeleverd worden. De redactie is niet in staat om de inhoud van de artikelen die wij ontvangen te verifiëren op waarheid. Hierdoor kunnen wij niet de verantwoordelijkheid nemen over de inhoud. Wel staan wij open, mocht de situatie zich voordoen, voor feedback en zullen we samen bekijken hoe we hier op gepaste wijze mee om kunnen gaan.

Zo ook het verhaal over 'Het Sahel detachement 1974' waarvan we in nummer 3 deel 1 hebben gepubliceerd en waarvan jullie deel 2 in dit nummer terug kunnen lezen. Hier hebben we reactie op gekregen van met name ons trouwe lid de heer Nico Verweij, die het verhaal bij ons in een ander daglicht heeft gebracht. En gelukkig ook maar, want het heeft inmiddels mooie gesprekken opgeleverd, die allemaal een bijdrage verdienen in de Veterans. Nico staat hierdoor 'In the Spotlight' en heeft een mooie anekdote achtergelaten.

Terugkijkend naar de zomerperiode, hebben er veel activiteiten plaatsgevonden, waaronder de Nederlandse Veteranendag en de Nijmeegse Vierdaagse. Met een grote opkomst vanuit onze vereniging is de deelname aan de Veteranendag een groot succes gebleken. Jeroen Hoeksel neemt ons mee in de sferen van deze mooie zonnige dag.

Het was ook prachtig weer tijdens het wandelen in de omgeving van Nijmegen. Marcel Blok vinkt dit jaar de Nijmeegse Vierdaagse af van zijn bucketlist. Veel B&T-detachementen liepen dit jaar mee en zelfs een veteranendetachment is van de partij, met onder andere onze eigen Frits van der Ley. Om de lopers van de Nijmeegse Vierdaagse een hart onder de riem te steken heb ik hen opgezocht bij de regimentsborrel op Heumensoord, zoals te zien is op de foto. Door Marcel zijn enthousiaste verslag verwacht ik dat het aantal deelnemers volgend jaar aanzienlijk zal stijgen. Dus wie weet, loop jij volgend jaar ook mee met het veteranendetachment?

Verder blikken we met oud-regimentsgenoot Marco Gaebler terug op zijn inzet als commandant tijdens de reddingsoperatie na de heftige aardbeving in Turkije. Als aangewezen commandant coördineerde hij over de inzet van alle wereldwijde USAR-teams. Een terugblik met dilemma's, heftige keuzes, indrukwekkende en niet te beschrijven omstandigheden.

Als redactie hebben we een inzending gekregen voor 'Uit de collectie', waar de heer Van 't Zelfde het verhaal achter een bord uitlicht, die altijd bij hen thuis aan de muur heeft gehangen. Dit bord is nu te zien in de Historische Collectie, maar vanaf nu met een mooi verhaal erachter.

De zomer wordt afgesloten met de stokoverdracht aan de nieuwe Regimentsadjutant, adjudant Barry de Jong. Maar wie is Barry eigenlijk? Voor wie hem nog niet kent; hij heeft de pen in de hand genomen en stelt zichzelf graag voor in dit nummer.

Graag wil ik als laatste nog de aandacht vestigen op de enquête in dit blad waar ik u voor wil uitnodigen om deze in te vullen. De enquête gaat over wat u van onze vereniging vindt. Wat gaat goed en wat kunnen we beter doen? Laat het ons weten!

Inhoudsopgave

Onderwerp	pagina
Redactioneel	1
Van de voorzitter	2
Overdracht Regiments adjudant	3
In de spotlight	4
Coördinatie reddingsoperatie Turkije	6
Uit- ingezonden	8
Anekdote	10
Vakantie kiekjes	11
Verslag Nijmeegse 4Daagse	12

Enquête	14
Uit de collectie	15
De Sprong	16
Boekreview Kamelen op de lijn	17
Nederlandse Veteranendag	18
Reünie Afrika	19
In the Picture	20
Column: Apetrots	21
Het Sahel detachement 1974 - deel 2 De onderscheidingen	22
In memoriam / Agenda	24

VAN DE VOORZITTER

Hier volgt een waarschuwing: dit voorwoord is geschreven door een mens en niet m.b.v. Artificial Intelligence.

Mijn laatste voorwoord sloot ik af met iedereen een zorgeloze vakantie toe te wensen.

En bij het woord 'zorgeloos' denken Nederlanders al snel aan het weer. Dat was dus pech hebben dit jaar want deze zomer kenmerkte zich wereldwijd door extreme weersomstandigheden met helaas vaak dramatische gevolgen. Of je daar nu veel of weinig last van hebt gehad; ik hoop in ieder geval dat onze lezers weer veilig thuis zijn en hun batterij weer hebben kunnen opladen. En laten we eerlijk zijn, met het weer in Nederland viel het achteraf gezien relatief mee. Er zijn genoeg andere onderwerpen waar we ons meer zorgen over zouden kunnen, ja zelfs moeten maken. Eén van die thema's is natuurlijk de binnenlandse politiek en hoe het na de val van het kabinet verder moet met alle 'crises' waar we in ons landje mee te maken hebben? Eind november mogen we weer naar de stembus en laten we hopen dat de 'bestuurlijke vernieuwing' (wat dat ook precies mag betekenen) met de jongere generatie van politici nu wat meer gezicht krijgt zodat we weer wat vertrouwen krijgen in de leiding.

Dat is gelijk een mooi bruggetje naar onze vereniging want ook wij zijn toe aan wat bestuurlijke vernieuwing! Allereerst qua bemensing: in maart deed ik hier al een oproep voor het vullen van de ontstane vacatures, helaas zijn daar geen reacties op gekomen. Recent heeft echter ook Gert Achterhof te kennen gegeven vanwege gezondheidsredenen direct te stoppen met zijn bestuurstaken. Gert is van 1998 – 2009 voorzitter geweest van de Landelijke Reuniecommissie (LRC) en aansluitend vertegenwoordiger van de Indië veteranen in het bestuur van de VVRB&T. Daarmee is hij veruit het langstzittend bestuurslid in de geschiedenis van onze veteranenverenigingen. Gert; enorm

bedankt voor wat je voor beide verenigingen hebt gedaan!! Behalve zijn vertrek hebben ook secretaris Henk en penningmeester Hans hun vertrek aangekondigd.

Dit betekent dat samen met mijn eigen vertrek in het voorjaar van 2024 het volledige dagelijks bestuur in een jaar tijd zal moeten worden vervangen. Samen met de reeds bestaande vacatures betekent dit (om in weertermen te blijven): code Oranje! Ik weet dat het een maatschappelijke ontwikkeling is dat vrijwilligers steeds moeilijker te vinden zijn en meer voorwaarden verbinden aan hun inzet maar we kunnen het niet laten gebeuren dat de VVRB&T bestuurlijk 'leegloopt'. Wellicht dat je dus binnenkort ook een telefoontje krijgt.

Niet om Minister of Staatsecretaris te worden maar in het belang van het Regiment.

Een andere bemensing mag, nee moet, wat mij betreft ook leiden tot een verjonging en een frisse blik op veteranenzaken. Jonge veteranen ervaren het veteraan zijn immers anders dan de oudgedienden maar hebben vaak ook vernieuwende ideeën dus het wordt tijd dat ze zich ook in bestuurlijke zin laten gelden en de kar gaan trekken. Ik zie dus parallellen met de landelijke politiek. Daarbij is het goed in herinnering te brengen dat het vervullen van een bestuursfunctie bij de VVRB&T geen windeieren legt en een uitstekende kweekvijver is gebleken om belangrijke 'functies elders' te gaan vervullen al dan niet binnen het Regiment. We zijn dan ook best in onze 'nopjes' met de functietoewijzing per 1 oktober van Lkol Henk Plenk als hoofd Veteranenzaken CLAS! Gefeliciteerd Henk en veel succes en plezier in deze uitdagende en mooie functie! Ik wens jullie allemaal een rustige herfst.

Hans Schulz
Voorzitter

Oud voorzitter LRC en bestuurslid VVRB&T
Gert Achterhof

OVERDRACHT REGIMENTS ADJUDANT

We hebben een nieuwe Regimentsadjutant!

Donderdagmiddag 31 augustus is Barry de Jong geïnstalleerd als onze nieuwe RA. Op het Logistieke Ereplein droeg Adjudant Hans Berkers na ruim 2 jaar letterlijk en figuurlijk het stokje over aan adjudant Barry de Jong ten overstaan van directe familie, vrienden en vele collega's. Namens het hele regiment dank ik Hans voor alles wat hij voor ons regiment heeft betekend en zeker nog zal betekenen. Voor Barry geldt natuurlijk dat we hem veel succes wensen en hem alle vertrouwen geven voor de invulling van deze eervolle functie.

De volledige tekst van dit stuk van onze RC vind u terug op Facebook van het Regiment B&T.

Even voorstellen...

Mijn naam is Barry de Jong, de nieuwe RA van ons mooie regiment B&T. Hierbij wil ik mezelf even voorstellen aan degene die mij nog niet kennen. Ik ben 58 jaar en woon met mijn partner Rine in Amersfoort. We hebben een samengesteld gezin met drie kinderen die al "de deur uit zijn". Mijn hobby's zijn (vecht)sport en motorrijden.

Mijn opkomst met de dienstplicht was met de lichte 84/3 als cavalerist bij 41 Tankbataljon. Ik heb toen een jaartje in Bergen-Hohne gediend. Rond het millennium ben ik gestart bij de Cavalerie school OTCMAN Leopard II. Daarna heb ik als admeur bij de Staf van 50 Natres (Nationale Reserve) gewerkt. In 2009 als herintreder gestart bij de logistiek, drie functies bij 130 Bevoorradingcompagnie (toen nog 130 Clustercompagnie), daarna naar 11Bevocie, OTCLog, en mijn vorige functie als CA (compagnies-adjutant) bij 120 Deploymentcompagnie.

Ik heb een aantal uitzendingen mogen doen: in 2010 Afghanistan RDTF, in 2013 Turkije Patriot missie, in 2015 Minusma Mali en in 2023 naar Irak voor de missie CBMI. Dus niet in Bosnië geweest, zoals veel lezers van dit blad.

De persoon Barry:

Rustig, sportief, toegankelijk en ik hou van humor. Niet de persoon die persé op de voorgrond hoeft te staan (dat gaat

nu natuurlijk wel vaak gebeuren). Ik heb graag mijn zaken goed geregeld en voorbereid. Ook bij deze functie vind ik dat erg belangrijk, waarbij ik hopelijk gevoed ga worden door de eenheden en veteranen die iets van het regiment willen zodat we samen iets moois neer kunnen zetten en echt wat voor elkaar kunnen betekenen.

Met het bureau Regimenten werken we hard om de zaken goed voor elkaar te hebben. Zodat we niemand vergeten, want het regiment zijn wij met z'n allen. Ik wil dus een beroep doen op alle regimentsgenoten om vooral het bureau Regimenten te informeren over lief en leed, jubilea, veteranenzaken, de Historische Collectie, geschiedenis, overdrachten en allerlei andere zaken waarbij het regiment B&T verwacht wordt.

En nu mag ik dan Regimentsadjutant B&T (het grootste regiment van de KL) zijn, in mijn beleving een eer om dit als laatste functie te mogen doen. Ja, hierna mag ik met pensioen. Ik hoop de komende jaren met velen van u contact te onderhouden en het regiment B&T op een waardige manier uit te dragen. Ik sta natuurlijk open voor feedback en tips en hoop op een prettige samenwerking met u allen, en regelmatig met u een Palmpit te mogen nuttigen.

Met vriendelijke regimentsgroet,
Aoi Barry de Jong

IN THE SPOTLIGHT

Inka Logister-Proost

Naam: Nico Verweij
 Leeftijd: 81 jaar
 Lid sinds: 2018
 Missie: Sahel Detachement 1974 108 LTTCIE

Het echtpaar Verweij, bijzondere mensen! Dan bedoel ik niet alleen hun hartelijke gastvrijheid. Ofschoon bijna 50 jaar in Elburg, zijn ze ook Venlonaren gebleven: in hun tuin prijkt een enorm Venlo's stadsaanzicht van plaatstaal en tijdens de lunch krijg ik – door Lies zelfgemaakte – ‘Venlose Schinkemenkes’.

Nico is sinds zijn 35e uit dienst, maar z'n werkkamer ademt AAT; een klein museum van alle memorabilia. Bovendien volgt hij nog steeds de ontwikkelingen.

Nico (61-5) wist al jong dat hij militair wilde worden.

“Vanaf mijn 16e logeerde ik tijdens de vakanties bij Van der Vlist. Die leverde later diepladers aan Defensie. In mijn HBS-tijd had dat bedrijf Scania's die kalksteen reden, ik mocht meerrijden. Ik sleutelde graag: uit- en inbouwen van motorblokken, daar heb ik veel geleerd!

Na de HBS had ik geen zin om door te leren en melde mij aan als Kort Verband Vrijwilliger. De voorkeur was de AAT.

Na de opleiding kwam ik terecht bij het Legerkorps, bij 102 Transportbataljon (De Wittenberg). Best bijzonder: als knul van 20 jaar heb je 30 vrachtwagens en de jongens die daar op zitten moeten doen wat jij zegt!”

“Mijn peloton was tijdens oefeningen ingedeeld bij de grenadiers en wat ik mooi vond: de infanterie was nog niet gemechaniseerd. Met 28 wagens hadden we het hele bataljon op wielen. Eerlijk gezegd, tijdens oefeningen had ik als ze luitenant een herenleven! Want als alles geïnstalleerd en klaar was, hoefde ik niet veel meer te doen dan af en toe de jongens wat aansturen. De wagens stonden dan onder hun commando.”

In 1964 werd Nico overgeplaatst naar de rijopleiding compagnie, op de Kromhoutkazerne in Tilburg. “Ik werd rij-examinator en in 1968 overgeplaatst naar de Rij- en Tractieschool (RTS) waar ik de eerste 3 jaren commandant was van de opleiding voor rijinstructeurs en vervolgens 2 jaar plaatsvervangend eskadroncommandant van het instructie eskadron wielvoertuigen. In 1972 werd ik kapitein en op 1 mei 1973 commandant van 108 LTTCIE in Nunspeet.

Na een jaar binnenslapen kon ik terecht in ons nieuwgebouwde huis. Amper het laatste schilderijtje opgehangen moest ik mij de volgende dag melden bij de legerkorpscommandant. Er zou een transportdetachement uitgezonden worden naar Niger en 108 LTTCIE (Rampenbrigade) zou daarvoor ingezet worden. Volgende dag vaccinaties en een week later op verkenning met 1kol Hoondert en majoor-arts Blanken. Gauw mijn Frans opgepoetst met bewaarde boeken van de HBS.

In Niger heb ik kinderen op straat zien sterven van de honger terwijl aan de oostgrens van Niger het graan als kerken zo hoog opgestapeld lag. Wat was het geval? De wegen hielden op bij Maradi en voor verder vervoer hadden ze vierwielaandrijving nodig. Het zou tres grave worden... Wat ik nooit begrepen heb, was de mentaliteit van de mensen daar: als je niks te eten hebt en 60 km verderop kun je zoveel gratis graan ophalen als je maar wilt, dan pak je toch je ezel en ga je het halen? Maar nee, deze mensen bleven wachten tot ze geholpen zouden worden.”

Niet oneerbiedig bedoeld, maar op mij komt de hele missie over als 'leuren met graan'. Hoe kijkt Nico hierop terug?

“Uiteindelijk ging het in Niger niet door, maar terug in Nederland stonden de wagens al mooi wit geverfd en was iedereen gevaccineerd en al. Klaar voor vertrek. Er volgden nog twee verkenningstreks, één naar Mauritanië en één naar Soedan. Uiteindelijk wilden ze ons in Darfur wel hebben.

We komen daar op de markt, mensen goed gekleed en goed gevoed, het fruit ligt opgestapeld te koop. Daar waar vluchtelingen en honger was, kon geen hulp geboden worden. Waar wij waren was niets aan de hand, maar er moesten nu eenmaal

mensen geholpen worden. We hebben graan verplaatst van de ene halfvolle naar de andere driekwartvolle schuur. Wat ze wel nodig hadden was brandstof, maar die mochten we niet vervoeren. (...)

Op zich vonden we het een prachtig avontuur. Niemand was in Afrika geweest, zeker niet per vliegtuig. Het nut hebben we er nooit in gezien, ik ook niet. Het was wel heel leersaam, ik kijk er goed op terug. Ik had het niet willen missen.”

In beschikbare stukken over het Sahel Detachement blijft de onenigheid tussen Nico en majoor Helmholt niet onopgemerkt, Nico vertrok vroegtijdig naar Nederland. Ik vraag hem zijn kant van het verhaal.

“Je kunt zo lang als je wilt nadenken over een order, maar als je 'm eenmaal hebt getekend, dan moet die uitgevoerd worden. Zo heb ik het geleerd. Tja, als je dan na je eigen order tekenen, meteen daarna alweer een uitzondering maakt... Dat stond me wat tegen.

Als visitekaartje van Nederland wilde de BLS dat lange haar – dat toen zo in was – niet hebben. De inkt was nog niet droog of de majoor maakte een uitzondering op z'n eigen order: één soldaat met prachtig dik, lang zwart haar, kreeg vrijstelling. De andere jongens keurig geknipt.

Eenmaal in El Fasher, tijdens een avondappèl, mis ik zo'n 6 chauffeurs. De majoor die zelf de order had geschreven: 22.00 appèl, om 22.30 de lichten uit, stond aan de bar met die zes jongens. Ik ben ernaartoe gegaan en heb er wat van gezegd. Nou ja, daar maak je geen vrienden mee.

Mister Mandil deelt zijn zorgen met mij. Het is Ramadan. Als enkele soldaten achter de vrouwen aan zitten en hun man komt daarachter, dan kan het gebeuren dat die een mes in de rug steekt. Ik geef de zorgen door aan de majoor en stel voor om onze marechaussee te laten patrouilleren, want stel dát iets gebeurt... De majoor vond het niets, de jongens mochten in hun vrije tijd doen wat ze wilden. Ik wilde ze alleen maar beschermen, ik voel me verantwoordelijk voor de jongens die mij toevertrouwd zijn.

Nog een order: op iedere truck moeten twaalf jerrycans met vers water mee. Onderweg komt een drietonner stil te staan. De chauffeur geeft aan: m'n koelwaterpomp is lek en ik heb geen water om bij te vullen. Hij was vergeten zijn jerrycans te

vullen! Ik heb dit schriftelijk gerapporteerd. Daar was de majoor niet blij mee. De volgende dag kreeg ik te horen: je neemt dat rapport terug en zo niet, dan ga je terug naar Nederland! Ik weigerde dat, het was gebeurd en de majoor kan zelf bepalen wat hij ermee doet. Kortom: ik zat om 10.00 uur op het vliegtuig naar Khartoem en twee dagen later in Nederland.”

En toen?

“Terug in Nunspeet bood de Legerkorps Artilleriecommandant, de generaal-majoor Bouwman, die zich in de zaak verdiept had, mij een baan aan als wegtransportofficier bij 44 Afdva. Twee jaar later werd ik weer overgeplaatst naar een Transportgroep in Deventer. Dat weigerde ik. Want weet je wie daar commandant was? Nou precies, die majoor! En dan ben ik koppig. Als niemand door heeft wat hier gebeurt, dan ga ik het ze niet vertellen. Dus ik ben de dienst uit gegaan.”

Nico is bij het Centraal Bureau Rijvaardigheidsbewijzen (CBR) gaan werken.

“Vanwege de technische ontwikkelingen in de vrachtauto en bussen branche moest er een specialisatie plaatsvinden binnen het, tot dan universele ABCDE, examinator korps. Vanuit de RTS tijd en als rijks gecommiteerde bij de Vak examens Auto- en Motorrijkschoolbedrijven (VAMOR) was ik bij het CBR bekend en men vertrouwde mij de bijscholing toe.

Hierna werd ik ingedeeld bij het Bureau Nader Onderzoek Rijvaardigheid (BNOR). Vroeger als je je examen niet had gehaald en je dacht dat het niet eerlijk gegaan was, kon je een aanvraag doen voor een staatsexamen. En als je dan de bumpers niet op de achterbank had liggen, dan was je alsnog geslaagd. Nu moest je na vier keer gezakt te zijn naar het BNOR. Slaagde je, prima. Indien onvoldoende, dan werd de oorzaak geanalyseerd en een opleidingsadvies gegeven.

Na zijn pensioen deed Nico veel vrijwilligerswerk. Hij is enthousiast over de onderwerpen, bescheiden over het werk: onderhoud zwaar materieel in het Nederlands Artillerie museum, evenementen commissaris van het bestuur Vereniging Officieren Artillerie, secretaris van de Vereniging Oud-medewerkers CBR, voorzitter Automobiel Technici in Zwolle, secretaris van de Botterstichting (oude vissersschepen) en klootschiet organisator.

Na een stadswandeling door pittoresk Elburg met Nico als gepassioneerd vertellende stadsgids neemt hij met vrolijke zelfspot afscheid: “Aan jou om van mijn woordenwater een rustig leesbare vijver te maken!”

COÖRDINATIE REDDINGSOPERATIE TURKIJE

Willemijn Teerds-Hop

**Uitzending Windmill- express , 1996,
160 Zware Transportcompagnie
Tien uitzendingen onder het wapen
van de informatie manoeuvre**

Marco Gaebler coördineerde 92 internationale Urban Search and Rescue (USAR) teams na de verwoestende aardbeving in Turkije op 6 februari. Hoewel sinds 2020 geen Regimentslid B&T meer, als redactie zijn we toch nieuwsgierig naar Marco's ervaringen en begin juni blik ik met Marco terug op deze heftige en heftige inzet.

Terugblik

Marco werkt al acht jaar als planningsofficier bij USAR, maar vlak voordat ze daadwerkelijk in het rampgebied aankwamen kreeg hij te horen dat Nederland gevraagd was om leiding te gaan geven aan de operatie. "Ze hadden mij op het oog. Overigens, ik zou helemaal niet meegaan, want ik zou op wintersport zijn". Marco werd aangewezen als commandant van de USAR Coördination Cell. "Een uur van tevoren wist ik het pas. Het betekende dat ik voor de hele operatie in Turkije de coördinatie had. Ik coördineerde dus de inzet van alle USAR eenheden die daadwerkelijk ter plaatse zijn geweest. In de hele wereld hebben we ongeveer 90 teams en alle teams zijn geweest. 4500 man, dat gaat mij als overste nooit meer gebeuren."

De ramp was dusdanig groot, dat alles kapot was: infrastructuur, geen telefonie en geen internet. Marco en zijn mensen probeerden dit te omzeilen door satelliettelefoons te gebruiken, maar doordat iedereen dit probeerde was het netwerk overbelast. Deze verbinding was dus heel erg fragiel en maakte de operatie complex.

Urban Search and Rescue (USAR)

Als er een ramp of ongeval is gebeurd waarbij mensen ingesloten of bedolven zijn, kan het specialistisch bijstandsteam USAR.NL worden ingezet; in binnen- en buitenland. Onder de moeilijkste omstandigheden voeren USAR-medewerkers zoek- en reddingsoperaties uit. USAR.NL kan binnen 4 uur in Nederland inzetbaar zijn en in het buitenland binnen 24 uur.

Het USAR-team heeft vier reddingsgroepen, een staf- en ondersteuningsgroep en een commandogroep. De organisatie is multidisciplinair samengesteld en bestaat uit zoek- en reddingspersoneel, verpleegkundigen en artsen, speurhondbegeleiders, bouwkundigen, ondersteunend personeel en leidinggevend. USAR.NL telt bij een inzet zo'n 61 medewerkers. Hiervoor kan geput worden uit een personeelsbestand van ca. 145 medewerkers (bron: www.usar.nl)[QR-code]. In februari 2023 werd USAR.NL ingezet na de zware aardbeving in Turkije en Syrië. Uiteindelijk werkte het team in en rond de stad Antiochië in de Turkse regio Hatay.

Marco Gaebler

Airport Adana

Marco en zijn mensen landden die bewuste avond op 6 februari op het vliegveld in Adana. "De Turkse overheid had daar niks geregeld, die waren *overwhelmed*." Adana is een goed functionerende stad en lag buiten het rampgebied. Op het vliegveld kreeg Marco een tolk die goede connecties had met de bestuurders van de stad. Uiteindelijk werd de beslissing gemaakt dat alle bussen uit de stadsdienst stil werden gelegd en toegewezen werden aan USAR om alle teams op te vangen en te verplaatsen naar het rampgebied. Samen met een collega heeft Marco een *reception & departure centre* ingericht op het vliegveld, waar mensen hun eerste vragen konden stellen. Tegelijkertijd constateerde Marco dat het vliegveld volliep met hulpverleningsvliegtuigen naast alle reguliere vluchten. Marco bedacht al snel dat dit de hulpverlening zou belemmeren. Hij heeft direct de *airportmanager* opgezocht en hem verteld dat hij nu alle vliegtuigen die niks te maken hadden met de hulpverlening moest gaan omleiden. De boodschap van Marco aan de *airportmanager* was duidelijk: "Als je niks doet wordt het een chaos en we zijn hier om Turkse landgenoten te redden!" De kennis en ervaring die Marco had met zijn logistieke opleiding bij de Landmacht heeft hem geholpen om dit soort processen en acties inzichtelijk te krijgen. "En zo begint een reddingsoperatie!", aldus Marco.

Het rampgebied in Hatay

"Terwijl we al een uur door het rampgebied reden en hoe dicht we bij het epicentrum kwamen, had ik maar één ge-

dachte: Holy, dit wordt een hele zware missie. De bussen waarmee de USAR teams naar het gebied gingen, kregen politiebegeleiding. Die konden uiteindelijk weinig betekenen, want ze werden ingehaald door colonnes van ambulances die het gebied ingingen. En tegengesteld kwamen de volle ambulances aangereden. Het ziekenhuis lag 150 km verderop. En in die chaos die je dan ziet bekruipt je het gevoel van: dit wordt heel groot! Je wilt eigenlijk al bij de eerste ingevallen huizen helpen, want je kan wat betekenen. Maar we moeten door, slachtoffers, chaos, een olieraffinaderij compleet in de fik! De beelden gaan aan je voorbij en prepareert je op wat je nog te wachten staat. We trainen veel, maar op dit soort facetten kun je niet trainen."

Zodra Marco en zijn team uit de bus stapten klampten mensen zich aan hem vast. Marco vertelt dat het leek alsof hij uit zichzelf trad. "Als je je verliest in de details van zo'n operatie dan komt er dus niks van terecht." De taak van Marco was om alle USAR-teams een sector aan te wijzen. Hij heeft ter plaatse

een politieman gevraagd om de mensen bij hem weg te halen, zodat hij de ruimte kreeg om zijn werk te gaan doen. In de stadsbus heeft hij zijn eerste commandopost ingericht, terwijl de USAR-teams hun basiskamp aan het opbouwen waren. In de commandopost (CP) breidde Marco's team zich, naast zijn 3 Nederlandse collega's, uit met verschillende internationale collega's die hij niet kende: twee Zwitsers, twee Oostenrijkers, een Hongaar, later aangevuld met een Japanse en 4 Jslanders. "Met deze onbekende mensen vormde ik een team en met hen ging ik de internationale inzet van de ramp coördineren."

Internationale samenwerking

Alle USAR-teams werken met dezelfde protocollen en zijn gecertificeerd door de Verenigde Naties (VN). Iedereen is van elkaar afhankelijk en iedereen weet zijn eigen taak en verantwoordelijkheid. Dat maakt het werk wel iets makkelijker, aangezien het rampgebied 500 x 250 km groot was. Alle USAR-teams meldden zich bij het UCC. Marco heeft de brandweercommandant van Hatay en een paar lokale ambtenaren in de CP getrokken om informatie te verzamelen: waar slapen de mensen, waar is industrie, waar zijn de woonwijken en waar vinden jullie dat we moeten beginnen. De aardbeving was 's nachts, dus het meest logische was dat de mensen niet aan het werk waren. Op die manier heeft Marco de stad ingedeeld in sectoren.

Hij stuurde direct twee teams op pad, maar die waren snel terug. Er waren zoveel slachtoffers die ze hoorden roepen, dat

Marco de conclusie trok dat er te weinig hulpverleners aanwezig waren. "Ik moest mijn procedures gaan aanpassen en dat hield in dat ik triage moest toepassen. Dat waren hele moeilijke beslissingen, want het gaat over leven en dood. Maar wel de enige manier om een operatie succesvol te laten verlopen. Geen telefoon, geen *situational awareness*, behalve heel veel slachtoffers, geen stabiel internet, en een bezette satelliettelefoon en geen opdrachtgever want de Turkse overheid was er niet. Ik was aangewezen op mijzelf en ik heb naar eer en geweten gehandeld." In ons gesprek bespaart Marco mij de details van de heftigste momenten. Dat ging namelijk over morele dilemma's zoals het doormidden zagen van een lichaam om bij een ander slachtoffer te komen. Ik word er even stil van.

Marco schakelt naadloos door en vertelt zijn mooiste moment: het ontvangst en *briefen* van de Turkse en Griekse ministers van Buitenlandse Zaken. Dit werd een groot mediaspektakel, aangezien de relatie tussen deze twee landen politiek gevoelig ligt. De uitkomst was dat Turkije en Griekenland nader tot elkaar zijn gekomen wegens de rampdiplomatie waarbij ze elkaar gaan steunen om functies in de Veiligheidsraad te krijgen. "Dus dat moment was gaaf, dat gebeurde in mijn tent!", vertelt Marco enthousiast.

Terugkomst in Nederland

En dan kom je na tien zeer heftige en intense dagen weer thuis. Dat gaat niet in de koude kleren zitten. Marco vertelt dat hij in Turkije heel rationeel en klinisch heeft gehandeld, en dat hij heeft gedaan wat hij geleerd had. "Na terugkomst heeft mij dit wel een aantal weken gekost om dit te verwerken. Ik ben tien dagen weggeweest, maar ik heb zes weken nodig gehad om te recupereren. Heb ik het juiste gedaan? Heb ik goed gehandeld? De euforie is dubbel: ja, we hebben mensen gered, maar door de protocollen los te laten zijn er andere mensen overleden."

Turkije en Griekenland zijn weer vrienden door 'rampdiplomatie'

Marco Gaebler (links), de Nederlandse manager van het USAR Coördination Centre, heeft uitleg over de reddingsoperatie.

Nu, na een paar maanden, voelt Marco zich trots! "Dit was de meest succesvolle operatie in de geschiedenis van de internationale hulpverlening. Door de procedures en protocollen aan te passen, hebben we de meeste slachtoffers gered."

UIT-*ingezonden*

Expositie

'Japanse Hellships, Gevangen op zee'

Op 4 augustus j.l. verrichtten gouverneur Emile Roemer en Rosa van Dijk de openingshandeling voor de tentoonstelling Japanse Hellships, gevangen op zee' in het Generaal Spoor paviljoen in Roermond.

Laatstgenoemde is kleindochter van Willem Cornelis Pieters, een van de 183.000 krijgsgevangenen die tijdens de Japanse bezetting in de jaren 1942 – 1945 onder mensonterende erbarmelijke omstandigheden verscheept werden van de ene beruchte werkkamp naar de andere werkkamp door heel Azië om daar dwangarbeid te verrichten. Tijdens deze tochten vielen 22 tot 27 duizend dodelijke slachtoffers waaronder 2400 krijgsgevangenen met Nederlandse nationaliteit. Van de 80 schepen die naar Japan voeren, vergingen er 24 door torpedering en/of bombardement door geallieerde duikboten of vliegtuigen oftewel door 'friendly fire'; 'na onderzoek bleek dat de geallieerden de Japanse codes hebben gekraakt en al in 1943 wisten dat er zich krijgsgevangenen aan boord van de schepen bevonden; het militair strategisch doel om Japan te verzwakken

was echter belangrijker dan het sparen van de levens van de krijgsgevangenen' aldus Lody Pieters, lid RVA van Stichting Herdenking Slachtoffers van de Japanse Zeetransporten en dochter van een krijgsgevangene op hellship Hakushika Maru in haar toespraak.

In het licht van de tentoonstelling organiseert het stichtingsbestuur een themalezing en dialoogbijeenkomsten met jongeren om met elkaar in gesprek te gaan over wat vrede en veiligheid betekent in onze huidige samenleving. Door jongeren bewust te maken van de essentie van vrijheid kan het belang van vrijheid en veiligheid, ook op lokaal niveau, dichterbij en duidelijk worden; hoe klein ook, solidariteit en medemenselijkheid kan het verschil maken. De volgende themalezing staat gepland op vrijdagmiddag 15 september. Een van de sprekers is Henk Itzig Heine, vicevoorzitter stichting Herdenking Slachtoffers Japanse Hellships.

De tentoonstelling is te bezichtigen in het Generaal Spoorpaviljoen van 4 augustus tot en met 31 oktober van woensdag tot en met zondag, van 11.00 tot 16.00 uur.

Bron: www.nim-roermond.nl

Invictus Games

A HOME FOR RESPECT....., staat er geschreven op de wanden van de immens grote sportarena in Dusseldorf, die deze week het 'thuis' vormt voor de deelnemers en familie en vrienden aan de Invictus Games. Onze regimentsgenoot Jules is dit jaar deelnemer en natuurlijk gingen wij hem bezoeken om hem succes te wensen en hem een hart onder de riem te steken. Jules geniet met volle teugen van het geweldige evenement en voelt zich prima thuis. Helaas konden we hem niet zien spelen met het zitvolleybalteam, aangezien die pas vandaag aan de bak komen. Uiteraard hadden we een klein geschenkje voor hem en hebben we een toast uitgebracht op alle deelnemers in het algemeen en Jules in het bijzonder en op het regiment!

In Memoriam

Ralph Clarijs

Op 14 september jl. is onze regimentsgenoot en oud- collega Ralph Clarijs overleden. Hij mocht slechts 65 jaar oud worden.

Ralph kunnen we herinneren aan zijn perfectionisme, secuur tewerk gaan, vakmanschap en toewijding aan het werk als beroepsmilitair. Niks ging eerder van zijn handen, dan dat hij alles tot wel 3x toe gecontroleerd had. "Vertrouwen is goed, controleren is beter", was een van zijn uitspraken. Dat was ook vooral te merken aan hoe hij tewerk ging tijdens de voorbereidingen op de uitzending en het formeren van het 1(NL) UN Support Command waar hij Hoofd Sie S1 was. Dat deed hij met grote inzet, verve en betrokkenheid!

Wij wensen hen alle sterkte toe bij de verwerking van dit immense verdriet. Rust zacht Ralph!! We zullen je nooit vergeten.

Ook had hij oog voor 'zijn' mensen; regelde alles goed voor hen en zorgde ervoor dat ze niks tekortkwamen. Dat kenmerkte ook de 'mensen-mens' Ralph Clarijs. Ralph laat zijn echtgenote Margriet en zijn dochters Judith en Esther, beide schoonzonen, en kleinkinderen Peran en Remy achter.

Herdenking NIM

zaterdag 2 september

Ook dit jaar hebben vele belangstellenden, veteranen en genodigden tijdens de jaarlijkse Herdenking bij het Nationaal Indië-monument 1945-1962 in het Nationaal Herdenkingspark in Roermond op ingetogen en waardige wijze stil gestaan bij de vele duizenden omgekomen militairen in voormalig Nederlands-Indië en Nederlands Nieuw-Guinea.

Er werden kransen gelegd bij het Monument voor Vredesoperaties; hier worden Nederlandse militairen herdacht, omgekomen tijdens de meer recentere internationale vredesmissies.

In de ochtend vond de indrukwekkende NIM-veteranenlezing plaats in Theaterhotel De Oranjerie. Luitenant-generaal Kees Matthijssen, Kapitein-luitenant ter Zee drs., Caecilia van Peski en majoor Maarten Grendell belichtten ieder vanuit zijn / haar specifieke opgedane ervaringen het thema '75 jaar inzet VN-Vredesmissies met Nederlandse deelname'; de een als oud-Commandant van de VN-missie in Mali van december 2021 t/m januari 2023; drs. Caecilia Johanna van Peski zoomde in op

haar persoonlijke ervaringen als Deputy Patrol Hub Leader in Donetsk en Majoor Maarten Grendel vanuit zijn deelname aan VN-vredesmissies zoals Libanon en Mali.

In de middag sprak Christophe van der Maat, staatssecretaris van Defensie namens de regering erkenning en waardering uit voor al die jongens die veelal totaal onvoorbereid in opdracht van de politiek en het bestuur een andere onbekende wereld in werden gestuurd voor vredeshandhaving.

Bron: www.nim-roermond.nl

In Memoriam

John Soesbergen

En dan bereikt ons het bericht dat John niet meer onder ons is. Op 14 september jl. is hij overleden in zijn woonplaats Leiderdorp.

Een goede vader en een (meer dan) apetrotse opa van zijn kleindochter Bobby, maar ook kunnen we John herinneren als een fijne collega, waarbij de woorden no-nonsense, eerlijk, duidelijk en oprecht de sleutelwoorden waren. Een van John zijn geveugelde uitspraken was: "Ik ben weliswaar KMA-officier, maar ben opgevoed door een onderofficier en dat zullen ze weten ook!" Dat bleek ook uit de ervaringen van de collega's die onder zijn commando vielen. John had altijd oog voor de manschappen. "Als ik de manschappen niet zou hebben, dan was ik helemaal niks". John had een eigen authentieke stijl van leidinggeven en dat werd veelal gewaardeerd door de collega's. Dat blijkt ook uit de vele reacties die te lezen zijn:

"Een fijn mens! Een die altijd heel erg dicht bij zichzelf bleef en dat is lovenswaardig".

"John was mijn commandant bij 11 Bevocie lumbl. Dank voor de steun toen. En ja, het was een markante verschijning".

"Leren kennen als pc bij 13 Bevocie tijdens mijn stage. Bewonderenswaardig en altijd zichzelf gebleven".

"Was mijn bureauhoofd bij Las/Org. Elke dag 2 broodjes kroket voor lunch. Was een fijn mens, maar ook een goeie chef".

John blijft in onze herinnering als een 'mensen- mens', immer goedlachs en van het motto 'eerst hard werken en dan lol maken'.

John, rust in vrede, we zullen je nooit vergeten!

ANEKDOTE

Nico Verweij

In 1963, het jaar dat ik als 2^e luitenant geplaatst werd bij het Regiment Aan- en Afvoertroepen, gelegerd in de Generaal-majoor Kromhoutkazerne te Tilburg, dienden daar nog een aantal officieren en onderofficieren die hun sporen hadden verdiend in Nederlands-Indië. Behalve dat we van hen veel leerden op praktisch gebied namen we ook een deel van hun koloniaal taalgebruik over. Ons bed was een tampatje, je barang kon je opbergen in kast of plunjezak. Een onderbroek heette pendek en in plaats van je rotzooi moest je de hele kutebusuk opruimen. Je vriend was je sobat, een vrijgezel was een budjang en dat was je ook als je vrouw van huis was.

Onze Regimentscommandant had in Indië kennis gemaakt met de Japanners, hetgeen we konden zien aan een groot litteken in zijn nek, als gevolg van een houw met een samouraizwaard en het gemis aan een hand van ring- en middelvinger. Ze lieten hem voor dood liggen, wat zijn redding is geweest. Als de overste je als luitenant vermanend had toegesproken keek hij je, met een twinkeling in de ogen, tussen de pink en de wijsvinger van zijn gehavende hand aan en sprak daarbij de waarschuwendende woorden "Nou luitenant, ik zal het voor deze keer door de vingers zien!"

Zo hadden we ook een majoor die tijdens de politionele acties met zijn 'Bren Carrier' op een mijn was gereden en daarbij een hand verloren had. Toen waren er nog niet van die mooie protheses, maar hij had een soort opgevulde handschoen, die op de één of andere manier aan zijn arm was bevestigd. Op een middag, de jongens waren 's ochtends over de stormbaan gejaagd en vervolgens uitgebreid geluncht hadden, stond de les "Krijgstucht" gepland, te geven door de compagniescommandant in hoogsteigen persoon. Zijn gehoor, moe en met een volle maag, kon op een bezemsteel slapen. Het duurde dan ook niet lang of tussen de knikkebollende soldaten viel er een, tot ongenoegen van de majoor, echt in slaap. Hij maakt zijn houten hand los en gooit die naar het hoofd van de snurker die wreed uit zijn dromen ontwaakte. "Breng hier die hand". Een opdracht die door het slachtoffer, zij het met enige schroom, onmiddellijk werd uitgevoerd. Zelfs het kader dat achter in de zaal gezeten de les bijwoonde deed die middag geen oog meer dicht!

Een heel bijzondere koloniale kapitein uit Den Haag! Als planter in Indië gewerkt, bij het uitbreken van de oorlog gemobiliseerd, na de inval van de Japanners gevlucht naar Australië, vervolgens in Amerika opgeleid tot vlieger, gedemobiliseerd, als zakenman in Nieuw-Guinea gewerkt, vervolgens weer dienst genomen bij de AAT en op zijn "oude dag" overgeplaatst van het comfortabele Den Haag naar een rekruten compagnie in Tilburg. Op de glamour foto's uit de

oude doos een knappe vent, maar nu, in de ogen van zijn jonge collega's een corpulente oude man. Als de compagnie naar de schietbaan ging, voerde hij ter plaatse, in koloniale stijl, het commando, gezeten in een vanuit de kazerne meegenomen leunstoel! Het meest vervelende vond hij de bivakoefening die elke twee maanden plaatsvond en met name het, gezien de leeftijd meerdere malen noodzakelijke, nachtelijke bezoek aan de latrine. Maar tijdens zijn jarenlange ervaring in de tropen had hij leren improviseren. De luitenant waarmee hij zijn commandotent deelde vertelde daarover het volgend 'slaaptent geheim': Om zich de nachtelijke gang naar de latrine te besparen had hij een slang vanaf zijn brits onder het tentzeil door naar buiten aangelegd met daaraan aan de veldbedzijde een trechter. Hij kon nu heel comfortabel vanuit zijn bed naar buiten plassen. Helaas hadden de onderofficieren deze installatie ontdekt en de slang met een van de vele beschikbare kurken afgesloten. De luitenant werd die nacht wakker geschreeuwd door zijn commandant met de kreet "Help, ik zeik in m'n nest"!

Wij zijn op zoek naar jou!

Heb jij ook dat ene grappige verhaal, of juist dat ontroerende of onvergetelijk moment? Die anekdote die eigenlijk alleen maar bij Defensie kan gebeuren? Schroom niet en stuur je verhaal (eventueel met foto) in naar de redactie: Communcatie@veteranenbent.nl.

Vakantiekiek PRIJSVRAAG

De redactie leek het een erg leuk idee om wat ingezonden vakantiefoto's te plaatsen. Helaas, helaas, er was weinig animo. Maar niet getreurd, de redactie is ook lekker op vakantie geweest en dan geven wij maar het goede voorbeeld! En een goed voorbeeld doet??.... Dus stuur maar op die kiekjes, naar redactie@veteransbent.nl.

VERSLAG NIJMEEGSE 4DAAGSE

Marcel Blok

Al een aantal jaren moest er nog iets 'afgevinkt' worden. Ooit in 1989 met mijn lichting wel getraind, helaas nooit deelgenomen. Ik probeer al een aantal jaren in te schrijven voor de Nijmeegse 4Daagse. De details over de inschrijving van 2023 zal ik u besparen, maar ik was erdoor! 18 t/m 21 juli, de 105e editie zal ik meemaken! Trainen dan maar, samen met één van de instructeurs (Kenny) uit mijn team. We hebben het geluk dat we net een nieuwe lichting aspirant-onderofficieren aan het opleiden zijn. Daar zit een vtv (verplaatsen te voet) programma in verwerkt, waar we mooi in mee kunnen draaien. Toch...??
En een enkele keer een grotere afstand lopen zou voldoende moeten zijn.

Maandag 17 juli melden op 'Kamp Heumensoord' en inrichten. Wat blijkt? Ons Regiment is ruim vertegenwoordigd op het grootste wandelevenement ter wereld. Naast een hoop bekenden die 'Kamp Heumensoord' draaiende houden en individuele lopers, zijn er detachementen van 110 Tcie, 130 Bevocie, 230 Bevocie en 11 Bevocie. Alle parate eenheden van ons Regiment, die zelfs om het felbegeerde vaantje willen gaan strijden. Ook is het veteranen-detachement samengesteld uit onze stamregimenten weer van de partij. Dit detachement start met 22 deelnemers. Regimentsgenoten Erika Wolff en Frits van der Ley zijn onder hen en kunnen u vast meer vertellen over dit detachement. Diezelfde middag is het reüniegehalte in de feesttent hoog en gezellig. Ook voor de zekerheid mijn hakken preventief laten tapen en mijn rugzak bekapt. Ik ben de 50 jaar gepasseerd en vrijgesteld van de verplichte 10 kilo bepakking, maar omdat ik dat zelf wil, draag ik deze toch. Al met al weegt de bagage toch een goeie 12 kilogram.

Dag 1 (Elst) Militairen lopen deze dag 43 kilometer.

02:45 uur gaan de lampen in de slaaptent aan. Er schijnt er altijd wel een paar te zijn dat denkt de tijden niet te halen..

Dus eruit dan maar, ochtendroutine, spullen pakken en naar de eetzaal. Na het ontbijt je armbandje scannen en wachten op de start die exact 04:30 uur wordt gegeven. De bedoeling is dat ik samen met Kenny en Marco (Kenny en Marco kennen elkaar van uitzending) ga lopen. De route gaat van Kamp Heumensoord via de Wedren, Valburg, Elst en de Wedren naar Kamp Heumensoord.

Onvoorstelbaar hoeveel mensen er zo vroeg in de ochtend al langs de kant van de weg zitten om je succes te wensen! Het mooie is dat wij net op pad gaan en veel studenten net uit de stad komen om aan te moedigen, om aansluitend brak naar bed te gaan. Bij de wedren komen alle andere lopers ingevoegd en wordt het flink druk. De route is zodanig dat we flink de pas er in kunnen houden. Het weer is fantastisch. Zonnetje, strakblauwe lucht en rond de 25 graden. Al vroeg in de middag zijn we weer in Nijmegen waar het een gezellige drukte is. Na de wedren volgt een soort van deceptie. Alle wandelaars, behalve militairen die op Kamp Heumensoord slapen, zijn gefinisht. Dus moet er nog een soort van niemandsland van vijf kilometer worden overbrugd voor onze finish. Dat is een behoorlijk sip stuk!

Na de finish eerst afhangen, even bijkomen, douchen en voetjes verzorgen. Vroeg naar bed, dag 2 staat voor de deur.

Dag 2 (Wijchen) Ook bekend als 'Roze Woensdag' Militairen lopen deze dag 38 kilometer.

02:45 uur hetzelfde ritueel volgt. We (Kenny, Marco en ik) zijn tot de conclusie gekomen dat bij elkaar blijven niet direct hoeft. Kenny heeft op dag 1 wat blaren gelopen en we merken dat we elk een ander tempo hebben. We zien elkaar bij de rust wel weer. Het is vandaag zelfs beter wandelweer dan gisteren: droog, een schuchter zonnetje en ongeveer 22 graden. Vlak voor we Nijmegen weer in komen staat Chris (collega) ons op te wachten. Even zitten, kletsen en een verfrissende versnapering (iets met 5% alcohol) en weer door. Ook vandaag is de finish weer op de wedren, u raadt het al. Weer die 'sippe' vijf kilometer terug naar Heumensoord. Op

ongeveer 2 kilometer voor onze finish is een grote bowlingbaan die, met bier en hamburgers, prima in de gaten heeft hoe die laatste kilometers wat aangenamer te maken. Niet te lang blijven zitten anders moet je nog haasten om de finish-tijd te halen. Op dins-, woens- en donderdag moet je vóór 17:00 uur binnen zijn. Ben je dat niet, mag je de dag erop niet meer starten.

Na de finish weer dezelfde routine (afhangen en verzorging).

Dag 3 (Groesbeek) Dag van de 'Zeven Heuvelen' Militairen lopen deze dag 42 kilometer.

Ik heb aan dag 2 wat irritatie aan mijn rechter scheenbeen opgelopen (schoen iets te strak gehad) en verder nog helemaal niets. Geen blaren en geen spierpijn. Vingers gekruist houden, want Kenny is er wat slechter aan toe. Heeft een paar blaren opgelopen die hij bij de Geneeskundige Dienst op het kamp heeft laten verzorgen.

Groesbeek staat bekend om zijn zeven heuvelen en de dag die als het zwaarst wordt ervaren. Dat klopt!

Het weer is ons wederom goedgezind, daar ligt het zeker niet aan. Ook de mensen langs de kant van de weg zijn fantastisch. Elke dag is het één groot feest! Vlak voor de heuvelen zie ik Kenny. Hij heeft een grote rust overgeslagen omdat hij regelmatig heel kort stopt om zijn voeten even rust te gunnen. Samen beginnen we aan het laatste stuk en onderweg pikken we ook Marco weer op. Met z'n drieën de laatste etappe van dag 3. Op de één of andere manier hebben we de indruk dat ze de militairen wel moeten hebben. Op vier kilometer voor de finish splitst de stoet zich weer. Alle lopers, behalve militairen, richting de wedren voor een feestelijke finish. En wij? Wij worden door de buitenwijken van Nijmegen in wederom een soort van niemandsland naar Kamp Heumensoord geleid. Toch staan ook op deze route mensen je aan te moedigen en je van alles aan te bieden. Top!

We besluiten om maar wat biertjes te accepteren en in een soort van jolige staat naar de finish te wandelen. Dag 3 zit erop! Eerst weer verzorgen en eten. Kenny weer naar de Geneeskundige Dienst om zijn blaren te laten verzorgen.

"Dag vier dan maar op karakter", roepen we met z'n drieën.

Dag 4 (Cuijk) Militairen lopen deze dag 47 kilometer.

Deze dag start een uur eerder en om 01:45 uur gaan de lampen aan.

03:30 is de start. De eerste kilometers zijn aan de frisse kant

en is het mistig op de route. De schenen zijn wat pijnlijk, dus uit voorzorg maar een pijnstillertje genomen. Voor de rest geen schade en tijdens elke rust de schoenen en sokken even uit. We vorderen gestaag richting Cuijk, waar je merkt dat het feest van de finishdag al aan de gang is. Alleen, voordat we daar zijn, eerst de dijk tussen Grave en Beers accepteren en trotseren: 7,3 kilometer aan leegte.

Defensie heeft in Cuijk gezorgd dat de pontonbrug weer is geplaatst. Ik heb in de afgelopen vier dagen gemerkt hoe groot mijn netwerk eigenlijk is. Bij het Regiment Genietroepen moet ook even worden gestopt. Een toast op hen. Over toasten op het Regiment gesproken. Ons eigen Regiment is de afgelopen drie dagen, samen met het Korps Militaire Administratie en Regiment Technische Troepen aanwezig geweest op de route om ons met het 'PALMPITJE', 'VAT 123' en 'SMEEROLIE' te ondersteunen. Kenny is van het Regiment Verbindingstroepen en ook die waren vertegenwoordigd. Dank voor jullie ondersteuning!

Na Cuijk is het eigenlijk in een rechte streep door naar Nijmegen. In Mook moest nog even worden gestopt. Chris (ja, die collega) stond daar met vrienden op ons te wachten. Daar weer met Kenny herenigd voor het laatste deel. Marco besloot om door te lopen. Had best last van zijn voeten en knieën dat hij niet wilde stoppen. Door naar 'Charlemagne', de plek waar militairen hun Vierdaagse kruisje krijgen en de vaantjes aan het beste detachement (per Krijgsmachtdeel) worden uitgereikt. Helaas grepen 110 Tcie (2e) en 130 Bevocie (3e) net naast de prijs. Dan is het nog vijf kilometer naar de finish over de 'Via Gladiola'. Dat is de reden dat we deze dag 47 kilometer lopen. Veel militairen kiezen ervoor om na 'Charlemagne' rechtsaf te slaan richting Heumensoord.

Voor Kenny en mij was het de eerste Vierdaagse en dus hadden we afgesproken het hele feest mee te maken.

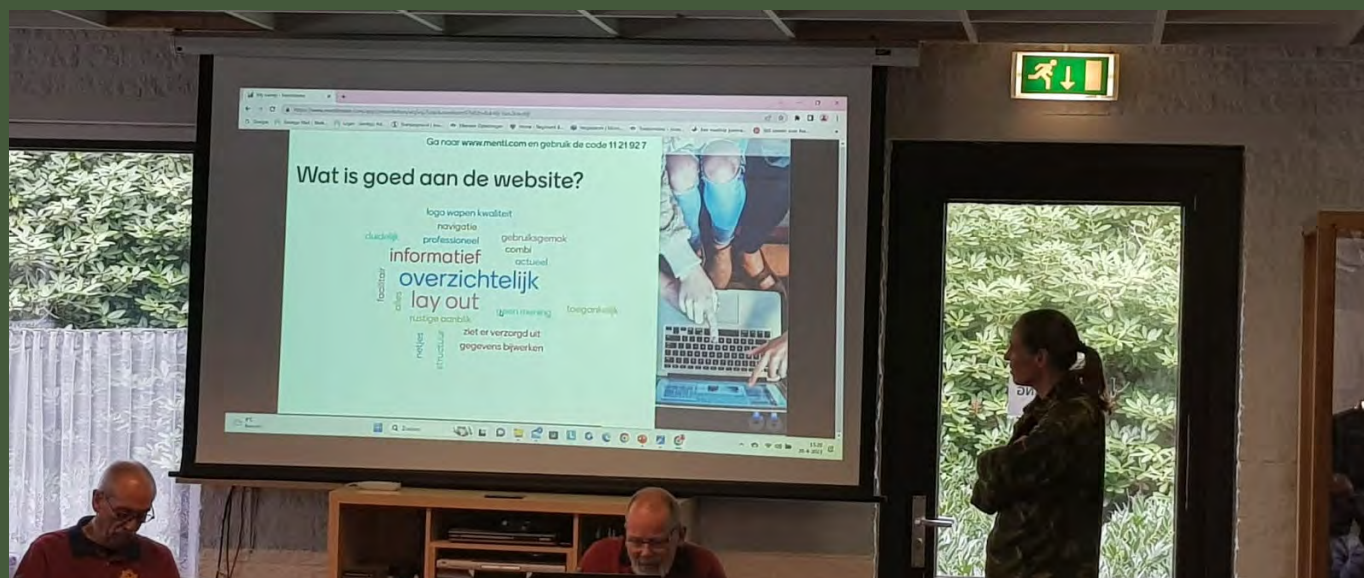
Vijf kilometer één grote mensenmassa die klappen, aanmoedigen, 'high fives' van je willen en van alles aan eten en drinken aanbieden. Wat een feest! Vijf kilometer lang vergeet je even de pijn aan je schenen of de blaren die je hebt gelopen.

Het waren vier dagen met een onvergetelijke indruk.

- Vierdaagsekruis verdient
- Muziekkeuze van het publiek langs de kant.
- "I know now that a guardian angel exist"

Vraag mij over 5 maanden of ik volgend jaar weer meedoe...

ENQUÊTE OVER ONZE VETERANENVERENIGING

- Wat vinden we nu eigenlijk van onze vereniging?
- Wat gaat goed, wat is leuk en wat kunnen we beter doen?
- Uw inbreng telt!

Het doel van de enquête is het verkrijgen van inzicht in onze vereniging. We zijn namelijk erg benieuwd wat u van onze vereniging vindt. Wat doen we goed en wat kunnen we beter doen? Uw bijdrage zal de vereniging inzichten geven, waarbij we (mogelijk) aanpassingen kunnen doorvoeren in de richting van onze leden.

Afgelopen jaarvergadering op 26 april heeft er een interactieve enquête plaatsgevonden onder de aanwezige leden. Hieruit kwam al mooie informatie naar boven, maar we zijn natuurlijk nieuwsgierig naar wat alle leden vinden van onze vereniging.

Bij dezen wordt u uitgenodigd om ook de enquête in te vullen. Uw antwoorden blijven volledig anoniem. De enquête bestaat uit 16 vragen en kost ongeveer 10 minuten om in te vullen.

De enquête is terug te vinden op onze website via de volgende link: <https://veteranenbent.nl/formulieren/enquete-vvrbt> of u scant de QR-code. De enquête is beschikbaar vanaf 21 september tot 1 november 2023. De resultaten zullen we in nummer 4 van de Veterans bekend stellen.

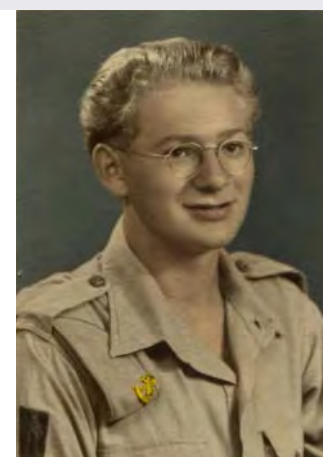

UIT DE COLLECTIE

Dhr G. van 't Zelfde

Mijn vader Aart Willem van 't Zelfde, geboren 26 oktober 1926 te Rijsoord, is op 11 juni 1947 op 20-jarige leeftijd met het schip de Zuiderkruis als soldaat 1e klasse naar Indonesië vertrokken. Hij zat bij het onderdeel 32 AAT. In Indonesië kreeg hij de bijnaam Pim, waarom is mij nooit duidelijk geworden. Later terug in Nederland werd hij door zijn oude maten uit de Indië tijd altijd Pim genoemd, naar wat ik wel begrepen heb hadden de meesten daar wel een bijnaam.

Toen hij naar Indonesië vertrok had hij al verkering met zijn Annie, later onze moeder. Ze zijn verloofd toen hij nog in Indonesië zat. Ze hadden per brief een datum afgesproken hoe en wanneer ze zich zouden verloven. Het werd 22 juni 1948. Daarnaast hadden ze ook afgesproken hoe ze het met de ring zouden doen. De oplossing was dat Annie zijn ring in een pakje shag op zou sturen en dan op dezelfde datum en tijd bij zichzelf de ring omdoen, en zo is het ook gegaan.

Mijn vader heeft nooit veel verteld over wat er daar gebeurd is in Indonesië. Soms liet hij iets los, dat hij daar verschrikkelijke dingen gezien had en dat hij met zijn vrachtwagen soldaten afgezet had en later weer op moest halen en ze dan niet meer compleet waren en onder het bloed zaten. Onderling werd er niet over gesproken. Als hij wat vertelde over Indonesië, was het dat het zo'n mooi land is en dat hij er graag nog eens naar toe wilde gaan, om de schoonheid van het land te bekijken en de graven van gesneuvelde maten te bezoeken. Ook een goede vriend van mijn vader, Jan Blaak, is daar op 23 december 1948 gesneuveld, wat hem heel erg aangegrepen heeft. Jan Blaak was thuis in Rijsoord al een trouwe vriend van hem.

Een leuke anekdote die hij ons vertelde was dat hij vrachtwagenchauffeur was en dat hij een aanpassing aan de vrachtwagen gedaan had. Hij had tussen de uitlaat een stoomfluit gemonteerd, die hij door middel van een koord in de cabine kon laten fluiten als een stoomtrein als hij aan het rijden was.

Wat het praten over de belevenissen in Indonesië betreft was er dus bijna niets, maar als de oude maten bij elkaar waren dan werd er onderling wel over gesproken. Hij mocht gelukkig weer thuiskomen op 24 april 1950 met het schip de USS General C.H. Muir. Men ging graag met hun echtgenotes naar

de gehouden reünies in Nederland maar de oude maten trokken al snel naar elkaar toe en dan werd er gesproken over hun Indonesië tijd. Zodra er een echtgenoot in de buurt kwam, werd er al snel over wat anders gesproken. Wat ik eerder al schreef is dat hij altijd de wens gehad heeft nog eens terug te gaan naar Indonesië en dat is hem uiteindelijk ook gelukt, in 1987 is hij samen met mijn moeder en zus naar Indonesië geweest. Een reünie reis waar ook oude maten met hun echtgenotes megingen. Ze hebben daar met elkaar diverse begraafplaatsen bezocht en kransen gelegd bij gesneuvelde kameraden. Het was een reis van vier weken waar hij ontzettend van genoten heeft.

Aart Willem van 't Zelfde overleed op 4 februari 1989 op 62-jarige leeftijd. Voor ons veel te vroeg. Het bord dat zich nu bij de Historische Collectie bevindt, heeft altijd aan de muur gehangen bij mijn moeder totdat ook zij overleed.

DE SPRONG

(... EN -HALF- WEER TERUGGESPRONGEN...)

SUSAN JANSEN

Frits van der Ley

Naam: Susan Jansen
Leeftijd: 48 jaar

Dat dingen anders kunnen lopen, daarvan zijn we ons allemaal bewust. Niemand heeft een glazen bol en neem je het leven zoals het komt en zoals het is.

We hebben elkaar leren kennen tijdens de 'Battlefield Tour' in 2022, de Ardennen. Een spontane vrouw, maakt graag een praatje en heeft haar voorliefde voor een voetbalvereniging in het midden van het land. De 'Angstgegner' van mijn club als we 'daarheen' moeten, enfin, laten we het maar daarbij houden. Ooit uitgezonden geweest en daarna richting het burgerleven gegaan. Dat was het niet helemaal. Wat nu? Inmiddels is ze nu weer, als burger, terug bij Defensie en heeft ze, volgens eigen zeggen, de juiste combinatie gevonden. In het bezit van alle rijbewijzen. Heb ooit gekscherend tegen haar gezegd dat ze alleen nog haar raketvliegbewijs bij de NASA moet gaan halen en dan echt alles in het bezit heeft wat met voortbewegen heeft te maken.

Onlangs deden we samen, in detachementsverband, mee aan de 105e editie van de vierdaagse in Nijmegen. Het bekende kruisje in het bezit. Misschien doet ze volgend jaar, net als ik, een poging om het kroontje te bemachtigen. Susan Jansen, ooit bij Defensie, daarna burger en nu van beide 'alles wat'.

Waarom ben je ooit bij Defensie gegaan?

Ik ben er per ongeluk ingerold. Mijn toenmalige vriendje moest opkomen voor zijn dienstplicht en werd BBT-er (Beroepsmilitair voor Bepaalde Tijd). Hij kwam steeds met zoveel enthousiaste verhalen thuis, waardoor ik ook enthousiast raakte en ging solliciteren en met succes!

Welke uitzendingen heb je gedaan en hoe kijk je daarop terug?

SFOR 4/5 Sierra 12 in voormalig Joegoslavië (Busovaca-1998). Deze uitzending heb ik als heel bijzonder ervaren, die ik nooit had willen missen.

Wat is je daarvan bijgebleven?

De kameraadschap, het samen doen en dat je niet veel nodig hebt om er iets van te maken. Dat het zo zonde was van dat mooie land. Zoveel kapot gemaakt. Dat mensen in staat zijn elkaar zoveel te misgunnen en te haten.

Je hebt ooit 'De Sprong' naar de burgermaatschappij gewaagd. Wat was toen jouw overweging?

Het was of de burgermaatschappij of de KMS. De optie om te blijven als burger was er toen niet. Toen dacht ik dat het tijd was om die stap te zetten, een gezin te stichten en dat heb ik gedaan.

Nu ben je tóch weer werkzaam bij Defensie. Was de burgermaatschappij niet de moeite waard? Wat heeft jou doen besluiten om toch weer bij Defensie te gaan werken?

Prima tijd gehad en veel geleerd maar toch was dat het steeds niet. Voor mijn gevoel miste ik altijd iets. Een bepaalde instelling. Manier van werken. Toen mijn zoon ouder en zelfstandiger werd zag ik ook steeds meer berichtjes over herintreden. Als burger werkzaam bij Defensie. Waarom niet? Alles kwam toen samen en heb ik gesolliciteerd.

Wat doe je nu bij Defensie?

Ik werk nu als chauffeur/logistiek medewerker bij het OTLog in Soesterberg.

Vertel eens wat meer over je werkzaamheden?

Die zijn ontzettend divers. Wij verzorgen de logistiek voor de opleidingen in Soesterberg. De KMS- leerlingen/ KMA- cadetten gaan op oefening of schrijven zelf een oefening en vragen bij ons alles aan. Van tenten, kachels, stoelen, brandstof, munitie en voeding. Wij regelen en vervoeren dat voor hen. Ook zijn wij een distributiepunt voor alle leermiddelen die gebruikt worden op de SMPL (School Materieële- en Personele Logistiek). En we zijn AF (Aangewezen Functionaris) voor de regio Soesterberg. Zeg maar, de oude foerier die alles regelt met betrekking tot PGU (Persoonsgebonden Uitrusting).

Welke verschillen en overeenkomsten vallen jou op?

Gelukkig veranderen niet zoveel dingen. Als ik toch dingen moet noemen? Het samenwerken en ergens voor willen gaan. Wat mij opvalt is, dat je meer individualisering en minder groepsbinding ziet ontstaan. Ik denk dat het door de huidige tijd komt. Mobiele telefoons, spelcomputers en andere dingen die bij deze tijd horen. Ook door de kleinere legering waarin men gehuisvest is, doen meer mensen meer hun eigen ding. Dat vind ik jammer, want dat is precies wat Defensie bijzonder maakte voor mij. Leuke bijkomstigheid is wel dat ik nog veel mensen spreek van toen.

Wat doe je nu nog met de IK2-17, met andere woorden, wat heb je meegenomen uit dienst wat je in je latere leven als nuttig hebt ervaren en (misschien) nog steeds toepast?

Ik ben altijd ZACV (Zelfstandig Actief Creatief en Verantwoordelijkheidsbewust) blijven denken. Als je die gedachte hebt, kan je heel ver komen.

Ik zeg KL/ Defensie/ Uitzending. Welk gevoel wekt dat bij jou op?

Kameraadschap

BOEKREVIEW

KAMELEN OP DE LIJN

De missie van een militair thuisfront, voor, tijdens en na de uitzending. Door Sharon van Breemen*

Marieke Vos beschrijft haar eigen ervaringen, en die van hun vier kinderen, tijdens de uitzending van haar man naar Afghanistan.

Ik vond het een makkelijk te lezen boek je gaat er vlot doorheen. Voor mij was het boek heel erg herkenbaar en riep het bij sommige ervaringen van de schrijver emoties bij mij op. Er waren gebeurtenissen die overeen kwamen met mijn ervaringen en soms was ik die vergeten of naar de achtergrond gedreven en die kwamen door dit boek weer naar boven.

Ik denk dat het boek een fijn boek is om te lezen als je partner bent van een relatie die uitgezonden is geweest. Want het is heel herkenbaar. En het kan heel erg fijn zijn om te lezen dat iemand anders hetzelfde gevoel heeft gehad als jij.

Boekgegevens:

Kamelen op de lijn. De missie van een militair thuisfront, voor, tijdens en na de uitzending. | Marieke Vos-Hardonk | 2016/2023 | 9789079763153 | te bestellen via boekscout: www.boekscout.nl/shop2/boek/9789464687187

*Sharon van Breemen is partner van een militair die meerdere keren is uitgezonden; Bosnië en Afghanistan.

NEDERLANDSE VETERANENDAG

Jeroen Hoeksel

24 JUNI

Het startsein voor Veteranendag 2023 was voor Marc de Voogd en mij 20 april. We begaven ons naar het Veteraneninstituut in Doorn waar de standhoudersbriefing voor het Veteranenplaza NLVD 2023 werd gehouden. Al snel werd duidelijk dat de organisatie dit jaar iets anders zou zijn dan voorgaande jaren want sinds ik dit mee help organiseren voor onze vereniging (2014 samen met Michel Roest) hebben we eigenlijk altijd op dezelfde plek gestaan. Eén uitzondering daargelaten. We kregen dan ook te horen dat we dit jaar ergens anders zouden komen te staan, ver van waar de detachementen het Malieveld op zouden komen. Donderdag 22 juni zijn we naar het Malieveld geweest om onze spullen af te leveren en de tent alvast in te richten. We waren er klaar voor!

Zoals gezegd was het Veteranenplaza iets anders ingedeeld wat resulteerde in een plek vlak bij de ingang naast het pannenkoekenhuis. We zijn positief verrast door de grote aanloop die we op onze nieuwe plek hadden. Al met al een prima plek met veel aanloop. De 19e editie van de Nederlandse Veteranendag trok dit jaar ruim 90.000 bezoekers naar het Malieveld en langs de route van het defilé.

Volgens www.veteranendag.nl was het dit jaar een bijzondere dag omdat ruim 60 veteranen een medaille ontvingen voor hun recente inzet. Daaronder ook militairen die recent ingezet waren in Oekraïne om mogelijke oorlogsmisdaden te onderzoeken.

Tot volgend jaar!

Bron: www.veteranendag.nl

Reünie Afrika

21 OKTOBER 2023

UNMEE
MINUSMA
UNAVEM

TRANSPORT DET SAHEL
OPERATIE PROVIDE CARE

VOOR PERSONEEL VAN HET REGIMENT BEVOORRADINGS EN TRANSPORT TROEPEN
EN ALLE ANDERE MILITAIREN INGEZET BIJ OVERIGE MISSIES,
OPERATIES EN RAMPENBESTRIJDING IN AFRIKA

LOCATIE:
HISTORISCHE COLLECTIE B&T. ZEISTERSPOOR 8, 3769 AP SOESTERBERG
MEER INFORMATIE EN KOSTEN DEELNAME VOLGT ZSM

IN THE PICTURE

Stephan Smit

In de vorige 'In the picture' is Ed Bruck genomineerd voor een volgende foto. Wegens privéomstandigheden is hij echter niet in staat geweest om iets aan te leveren. Desalniettemin hebben we Stephan Smit bereid gevonden voor een prachtige foto.

Ik heb als mooie uitdaging de functie als korporaal MOVCON mogen vervullen bij de missie MINUSMA, lichte CJSD-9 op Camp Castor in Mali. Mijn organieke functie was plaatsvervangend-groepscommandant bij 110 Transportcompagnie onder leiding van majoor Willemijn Teerds. Tijdens onze rotatie werkte ik samen met sergeant der eerste klasse Bart Weijenberg die de functie als OOF MOVCON had. We hebben ervoor gekozen om de verdeling te maken tussen *cargo* en *pax* afhandelingen. Hierdoor was ik lekker zelfstandig en dat beviel mij erg goed. Zodra ik klaar was met de *pax* afhandeling hielp ik bij de *cargo* afhandelingen. Dag en nacht lekker aan het werk, dat gaf voldoening. Ik heb veel mogen samenwerken met de lokale bevolking die werkzaam waren om het vliegveld. Gesprekken met hun geven je toch een ander kijk op het leven. Daarnaast nog een aantal unieke kansen zoals een Genie ondersteuning buiten de poort. Twee uur dwars door de woestijn om vervolgens in de *middle of nowhere* in een dorpje te staan was erg bijzonder. Al met al een super mooie ervaring en hiervoor ben ik zeer dankbaar!

Na ruim 2,5 jaar kwam er een einde aan de Nederlandse ondersteuning van het helikopterdetachement in Mali. Wij hebben de unieke kans gehad om het materiaal naar Nederland te sturen. Hierbij kwamen ook Apache-gevechtshelikopters aanbod, dat was echt gaaf. I.v.m. de warmte zijn we vroeg in de ochtend al gaan verplaatsen vanaf Camp Castor richting de vliegstrib. De Apaches zijn per C-17 Globemaster-transportvliegtuig vervoerd. Zo als je ook kunt zien op de foto was dit echt een indrukwekkende opdracht!

Voor de volgende editie nomineer ik mijn oude OPC vanuit 110 Tcie, die ik toevalligerwijze ook heb overgenomen in Mali: sergeant-majoor Maik Verkooijen.

COLUMN

Inka Logister-Proost

APETROTS

Te vroeg voor mijn afspraak zit ik wachtend bij de afgesproken locatie: het bronzen beeld van Bokito. Ik associeer Bokito met vrijheid: in Berlijn ontsnapte hij uit zijn kooi. Hij liep daarna hand-in-hand met een verzorger terug. Later ontsnapte hij uit Diergaarde Blijdorp om - vanuit zijn beleving - in te gaan op het geflirt van een vrouw die hem al jarenlang bezocht maar steeds wegliep. Een beetje zilverruggorilla pikt dat natuurlijk niet!

Gorilla's slaan zichzelf op de borst, zo'n twee keer per dag. Zo communiceren ze met andere gorilla's. Omdat ze het andere geslacht willen laten weten dat ze wel interesse hebben. Of om hun omvang te etaleren bij andere gorilla's; een geweldloze krachtmeting op afstand. (Misschien een optie voor je volgende uitzending?)

Als wij ons spreekwoordelijk op de borst kloppen, laten we de omgeving duidelijk weten dat we ergens bijzonder trots op zijn. *Not done* binnen onze Nederlandse cultuur; door de doe-maar-gewoon mentaliteit lopen we met onze successen of talenten niet te koop. Immers, bescheidenheid siert de mens. De afkeer van dikdoenerij bijt menig veteraan in de staart. Nergens ter wereld stelt de veteranenpas zo weinig voor als in Nederland. De veteranenstatus opent mondiaal heel wat deuren. Hier in Nederland 'lou loene'.

Onder veteranen wordt onderscheid gemaakt tussen trots zijn op hoe ze zich staande hebben gehouden tijdens de uitzending en hun bijdrage aan de missie zelf. Echter, veteranen neigen hun prestaties binnen hun anekdotes af te zwakken tot team *effort of part of the job*. Een verschil makend talent verdrinkt in joligheid, om zeep geholpen door de ongemakkelijk keel schrapende veteraan in kwestie.

Ook als iemand al dan niet door prestaties in de ladder omhoog is geklommen, blijft het onderling vooral laagdrempelig. Immers, in Nederland wordt iemand hoog in de boom een koppie kleiner gemaakt door het gelijkheidsstreven. Sterker nog, van sergeant tot generaal: ze zijn populair als hij of zij 'zo lekker gewoontjes' blijft doen.

Tegelijk heb ik nog nooit een beroeps populatie meegemaakt waar de belangrijkheid van de prestatie tot zo'n enorme hoogte wordt toegejuicht. Onderlinge waardering door veelvuldig schoudergeklap.

Middels militaire onderscheidingen krijg je een officiële blijk van erkenning en waardering voor je inzet en de omstandigheden waaronder die plaats vond. De ene veteraan draagt de decoraties zichtbaar, de ander loopt er liever niet mee 'te koop'.

Ik schat de kans groot, dat je al lezend denkt aan jouw uitzending, waarbij je herinnering een zwarte rand heeft. Door verlies, door een ervaring of door terugkijkend met de kennis van nu. Misschien voel je je al borst kloppend prettiger met de wetenschap dat dit in Bijbelse zin verdriet en rouw betekent.

"Daar mag je trots op zijn!" Hoezo ben je afhankelijk van extrinsieke waardering? Heb je toestemming van een ander nodig, om trots op jezelf te zijn? Heb gewoon voldoening vanwege je eigen verdienste.

Er ligt dus een uitdaging om het intrinsieke trotsgevoel bij veteranen te ontwikkelen. Mijn suggestie: samen het regimentslied zingen, iedereen klopt zichzelf op de borst, Pitje heffen en ad fundum!

HET SAHEL DETACHEMENT 1974

DEEL 2 DE ONDERSCHIEDINGEN

Roel Rijks

De eerste verkenningssmissie, voorjaar 1974, was naar Niger, door overste R.P. Hoondert, vergezeld door majoor-arts G.J. Blanken en kapitein N.M. Verweij. De tweede verkenningssmissie, voorjaar 1974, was naar Senegal en Mauritanië, door overste Hoondert, majoor-arts Blanken en majoor Helmholt. De derde verkenningssmissie, enige weken later, was naar Soedan, en bestond wederom uit overste Hoondert, majoor-arts Blanken en majoor Helmholt.

In deel 1 heeft u kunnen lezen over de humanitaire missie in de regio Niger, Mauritanië en Tsjad waar tussen 1968 en 1974 een grote droogte en enorme hongersnood heerste. Het Nederlandse Transport Detachement was vooral actief in de afgelegen regio Darfur (west Soedan). In deel 2 leest u de beschrijvingen van de onderscheidingen en oorkonden.

Local Government Medal van de republiek Soedan

De opengewerkte medaille heeft een middellijn van 35 mm bestaande uit twee delen. Op de lauwerkrans rust het iets fijnere afgewerkte wapenschild van het Soedanese binnenlands bestuur. Het wapenschild bestaat uit twee gevleugelde armen die een toorts (rood emaille) vasthouden. Daaronder staat in een banier (lichtgroen emaille) de Arabische tekst "BINNENLANDS BESTUUR". De keerzijde is blanco.

Het lint bestaat uit drie banen: 5 mm zwart aan beide uiteinden en daar tussen 20 mm donker groen. Van de medaille is een baton bekend. Het is goed mogelijk dat het hier gaat om een ministeriële onderscheiding en niet om een onderscheiding van de republiek Soedan. Helaas is het niet gelukt om specifieke informatie over de status c.q. waarde van deze medaille binnen het onderscheidingenbestel van de republiek Soedan te achterhalen. Gebrek aan naslagwerken maar ook taalproblemen spelen hierbij een rol.

De oorkonde bij de Local Government Medal van de republiek Soedan

De in het Arabisch alfabet gestelde oorkonde (formaat A4) is voorzien van het wapenschild van de republiek Soedan. De rang (niet altijd aanwezig) en naam van de ontvangers zijn in het Latijns alfabet getypt met een typemachine.

De vertaalde tekst luidt als volgt:

De democratische republiek Soedan

Ministerie van binnenlandse zaken huisvesting en gezamenlijke ontwikkeling

Bij deze verleen ik de binnenlandse regeringsmedaille aan:

RANG, ACHTERNAAM, VOORLETTERS en dat in overeenstemming met zijn deelname aan het Nederlandse detachement welke de transportproblemen oploste in de door droogte geteisterde gebieden in de provincie Noord-Darfur, gedurende augustus/oktober 1974.

Dit is vastgelegd door mijn handtekening op 31 oktober 1974

Dr. Gaafer Mohamed Ali Bekhit
Minister van Binnenlandse zaken

Soedanese Local Government Medal Bron: Collectie auteur

Oorkonde van dienstplichtig soldaat R.E. Wildschut.
Bron: Rob Wildschut

Herinneringsmedaille
Rampenbrigade.
Bron: Collectie auteur

Herinneringsmedaille Rampenbrigade

De cirkelvormige gepatineerde (gebrande) zilveren medaille heeft een middellijn van 35 millimeter. Op de voorzijde is een naar beneden gericht in de schede gestoken zwaard afgebeeld. Om dit zwaard een lauwertak. Links onder en rechts boven, over het zwaard heen, reiken twee naar elkaar gerichte handen naar elkaar. De bovenste, 'helpende' hand is stevig, de onderste 'ontvangende' hand is mager.

Rechtsonder op de voorzijde is de tekst "DE.HELPE.NDE. HAND.WERD.GEBODEN" te lezen.

De keerzijde van de medaille toont het Nederlandse Rijkswapen. Het lint bestaat uit donkerblauwe banden, overvloeiend naar goudgeel. In het midden zijn de kleuren van de Nederlandse vlag verwerkt, elk 1.5 millimeter. Op het lint wordt altijd minimaal één gesp gedragen.

De medaille is ontworpen door de heer F.J.Th. Smits, Le-verancier is de Nederlandse Munt, de linten gemaakt door de firma van Wielik.

De Herinneringsmedaille Rampenbrigade is ingesteld bij Koninklijk Besluit van 17 augustus 1971 – Staatsblad 589.

Directe aanleiding was een hulpverleningsmissie van Nederlandse militairen in Tunesië. Er was geen beschikbare medaille om deze actie te belonen met een onderscheiding.

De medaille werd verleend aan personen die: "deel uitmakend van of tezamen met de krijgsmacht, ter plaatse van een door de Minister van Defensie aangewezen rampgebied in dienstverband daadwerkelijk aan de hulpverlening hebben deelgenomen".

In het Koninklijk Besluit van 1 februari 2000 werd de Herinneringsmedaille Rampenbrigade onveranderd omgedoopt in Herinneringsmedaille voor Humanitaire Hulpverlening bij Rampen.

Gesp SOEDAN 1974

De opengewerkte medaille heeft een middenlijn van 35 mm De gesp SOEDAN 1974 is van gebrand zilver en wordt op het lint gedragen. De gesp is 25 mm breed en 5 mm hoog. Op de gesp zijn in kapitale letters de plaats van hulpverlening en het jaartal vermeld. Bij meerdere gespen wordt de oudste gesp onderaan gedragen.

Op een baton wordt het bezit van één of meerdere gespen aangeduid met de gebruikelijke zespuntige gebombeerde zilveren sterren, minimaal één en maximaal vier. De gesp SOEDAN 1974 is ingesteld per ministerieel besluit van 7 oktober 1974 - Staatsblad 662. In het totaal zijn zeven gespen ingesteld: Tunesië (1969/1970), Soedan (1974), Rwanda (1994), Albanië (1999), Tsunami (2004), Pakistan (2005) en Haïti (2010).

De oorkonde bij de Herinneringsmedaille Rampenbrigade met gesp SOEDAN 1974

De oorkonde bij de Herinneringsmedaille Rampenbrigade is een voorgedrukte oorkonde waarop met een typemachine de details van de gesp en de ontvanger zijn ingevuld. De oorkonde is 21 bij 15 cm en heeft een verticale vouwlijn. De oorkonde is lichtblauw en voert aan de binnenzijde een zilveren reliëf afbeelding van de voorzijde van de Herinneringsmedaille Rampenbrigade. Dichtgevoeven staat op de voorzijde het wapen van het Ministerie van Defensie: een gekroonde Nederlandse Leeuw (Landmacht) met daarachter een anker (Marine), onder dit geheel een naar links vliegende meeuw (Luchtvaart). Na 1994 (gesp Rwanda) is men overgegaan op het A4 formaat.

De redactie ontving van enkele veteranen Sahel detachement 1974 enkele aanvullingen op Deel 1:

- De foto op de omslag van Veterans B&T 2023(2) is van dpl. sld. F.W. (Frank) Obertop. Hij heeft deze foto gemaakt vanaf de achterklep van 'zijn' vrachtauto, de '07'. In beeld is de '08' met dpl. sld. H. (Rik) Walet achter het stuur. De foto toont de binnenkomst van de karavaan witte drietonnen in Umm Keddada, in de namiddag van 17 september 1974.
- Pagina 24: De deelnemers op de foto zijn dpl. sld. G. (Gerard) Weierink, dpl. sld. T. (Theo) Mast en Sgt. F. (Frans) Koreman.
- Pagina 25: Foto links: afgebeeld is niet dpl. sld. R. (René) de Maagt, maar dpl. sld. V. (Victor) Elsendoorn.
- De bevordering van majoor Helmholt tot luitenant-kolonel betrof een reguliere bevordering volgens planning in een normaal doorlopen officierscarrière.

Oorkonde
Herinneringsmedaille
Rampenbrigade met gesp
van Kapitein N.M. Verweij.
Bron: Nico Verweij.

Het gedenkschild

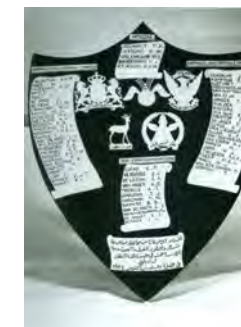
Zoals al eerder in dit artikel vermeld, kreeg de detachementcommandant op 31 oktober 1974 bij het vertrek uit Soedan het - toen nog onvoltooid - gedenkschild overhandigd als blijk van waardering aan het gehele detachement voor de transporthulp in Soedan.

Het gedenkschild is gemaakt van ebbenhout en ivoor en draagt een namenlijst van de deelnemers aan het detachement. De rangen zijn in de Engelse taal vermeld. Verder zijn afgebeeld van links naar rechts: het wapen van het Koninkrijk der Nederlanden, het embleem van het Sahel detachement, het wapen van de Republiek Soedan en daaronder van links naar rechts het wapen van de provincie Noord-Darfur en het wapen van het Binnenlands Bestuur.

Enige tijd later kwam het afgemaakte gedenkschild via Nederlandse tijdelijke zaakgelastigde te Khartoem in Nederland terecht. Op 17 maart 1975 ontvingen alle deelnemers aan het detachement een brief van luitenant-kolonel R.P. Hoondert (namens de commandant der Landstrijdkrachten) met een foto van dit gedenkbord.

Later ontvingen de deelnemers ook nog een plexiglazen miniatuur kopie van het gedenkbord. De herkomst is onbekend.

Het ebbenhouten gedenkbord is te zien in de Historische Collectie Regiment Bevoorrading en Transport te Soesterberg.

Gedenkschild Sahel detachement
Bron: Frank Obertop

Meer lezen:

- De artikelenreeks van Bert Steinmetz in De Volkskrant van 19, 24 en 29 oktober 1974. Hij bezocht enkele dagen het Sahel Detachement 1974. [https://www.delpher.nl/nl/kranten/results?query=\(Bert+Steinmetz+\)&page=1&ql%5B%D=\(date+_gte_+%2219-10-1974%22\)&ql%5B%D=\(date+_lte_+%2229-10-1974%22\)&coll=ddd](https://www.delpher.nl/nl/kranten/results?query=(Bert+Steinmetz+)&page=1&ql%5B%D=(date+_gte_+%2219-10-1974%22)&ql%5B%D=(date+_lte_+%2229-10-1974%22)&coll=ddd)
- <https://www.defensie.nl/binaries/defensie/documenten/brochures/2010/05/25/saheldetachment-darfur/saheldetachment-darfur.pdf>

IN MEMORIAM

Met leedwezen geven wij kennis van het overlijden van:

Henk de Haas	Zevenaar	UNPROFOR T 13	15-6-2023
Dhr C. de Bruin		1-1-AAT	30-08-2023
Willem van Stokkum	Delft	35 AAT	27-7-2023
J.A. Boswinkel	Brielle	32 AAT	5-9-2023
J.P.T. (John) Soesbergen	Leiderdorp	UNIFIL/UNPROFOR	14-9-2023

ZONDER DAT JE HET DOOR HEBT
 LOOP IK MET JE MEE
 SOMS TREK IK JE AAN JE ARM
 MAAR JE HEBT ECHT GEEN IDEE
 WANNEER JE HEEL ERG MOE BENT
 DUW IK JE IN JE RUG
 EN ALS IK EEN PAAR TRANEN ZIE
 DROOG IK ZE NET ZO VLUK
 AL HEB IK JE HIER VERLATEN
 TOCH LOOP IK AAN JE ZIJ
 IN GEDACHTEN BEN IK BIJ JE
 EN WEET JIJ OOK BIJ MIJ

BRON: STEVE'S LINES

AGENDA

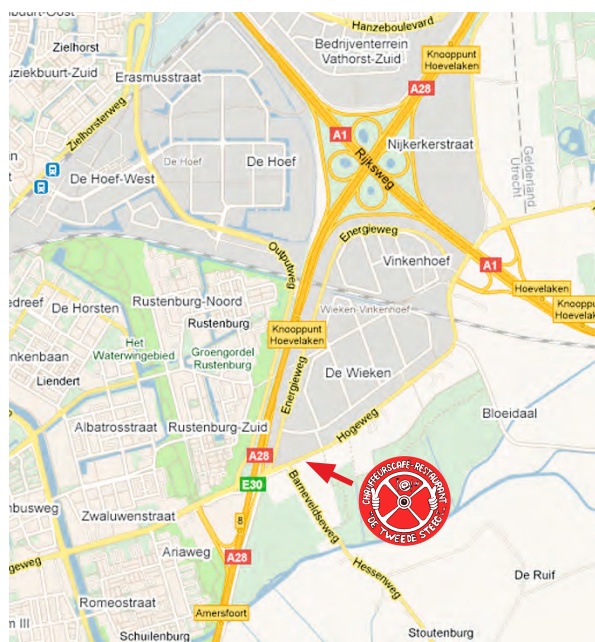

Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door vfonds.

Datum	Gelegenheid	Plaats	Contact - telefoon/e-mail
5 oktober 2023	Dodenherdenking Regiment B&T	Du Moulin kazerne	Regiment B&T
21 oktober 2023	Reünie Afrika kleine missies	HCBT Soesterberg	secretaris@veteranenbent.nl
18 november 2023	Battlefieldtour	Grebbeberg	secretaris@veteranenbent.nl

**Chauffeurscafé - Restaurant
"De Tweede Steeg" b.v.**
Hogeweg 227 - 3816 BS Amersfoort
Telefoon 033-4720449

Geopend maandag tot en met vrijdag van 05.00 t/m 24.00 uur, keuken geopend tot 22.30 uur.
Zaterdags van 07.00 tot en met 16.00 uur, keuken geopend tot 14.00 uur.

Chauffeursdouches / Ruim Parkeerterrein

Historische Collectie Bevoorrading- & Transporttroepen

Museumpark Dienstvak Logistiek
Kamp Soesterberg, Geb. V20
Zeisterspoor 8
3769 AP Soesterberg
088 - 9566 725
www.museumbevoentransport.nl

Openingstijden: Maandag, woensdag en vrijdag van 10.00 tot 15.00 uur.
Overige dagen alleen geopend op afspraak.
De week voorafgaande aan Kerstmis t/m Nieuwjaarsdag gesloten.

Tevens beschikken wij over mogelijkheden voor het houden van uw vergaderingen, bijeenkomsten, evenementen, recepties enz.
Vraag naar de mogelijkheden bij de beheerder.

BUDG€TRUST

HEB JE WEL EENS GELDZORGEN?

Als je deze vraag met ja kunt beantwoorden, dan ben je zeker niet de enige. Eén op de vijf huishoudens heeft namelijk moeite om de rekeningen te betalen. Betalingsproblemen komen voor in alle lagen van de bevolking.

BUDGETRUST gaat samen met jou aan de slag om inzicht te krijgen in jouw financiële situatie, laat je inzien waar het beter kan en coacht je op houding/gedrag ten opzichte van geld en uitgaven. Na een coachingstraject is het de bedoeling dat je in staat bent om zelfstandig jouw financiële huishouding te beheren.

WERKWIJZE

Ieder mens en elke situatie is anders. Om die reden werk ik altijd volgens een op maat gemaakt plan. Ik bezoek cliënten in hun eigen vertrouwde en veilige omgeving. Afspraken kunnen zowel overdag als in de avonden worden gemaakt. Naast de afspraken ben ik tijdens een coachingstraject zowel telefonisch als via de email bereikbaar.

Kijk voor verdere informatie op mijn website, of neem persoonlijk contact op.

Henk Bouwknecht
Budgetcoach

📞 06-36095639 ✉ info@budgetrust.nl 🌐 www.budgetrust.nl

Aangesloten bij de Nederlandse Vereniging Voor Budgetcoaches en Schuldhulpverleners (NVVBS).

VETERANEN HELPEN BIJ VERMISSINGEN

Het Veteranen Search Team staat met 1500 vrijwilligers ter beschikking van de politie om als ondersteunend element ingezet te worden tijdens zoekacties naar vermiste personen.

scan de QR code

IBAN: NL 64 RABO 0325448744

MET UW DONATIE HELPT U ZOEKEN
BEDANKT NAMENS ALLE VRIJWILLIGERS

WWW.VETERANENSEARCHTEAM.NL